

Service och ett förenklat uppgiftslämnande

En underlagspromemoria utarbetad av utredningen om samordning
av statliga utbetalningar från välfärdssystemen (Fi 2018:05)

14 juni 2019

Innehåll

Inledning	5
1 Service och digitalisering är viktiga delar i förvaltningspolitiken	7
2 Myndigheterna och den enskildes uppgiftslämnande.....	11
2.1 Myndigheterna strävar efter ökad digitalisering	11
2.2 Lätt att göra rätt	12
2.3 Automatiska kontroller är svårare när enskilda är bosatta utomlands	13
2.4 Informationsutbyte och förmånsspecifika uppgifter innebär att uppgiftslämnandet inte framstår som problematiskt	14
2.5 Uppgiftslämnandet verkar inte upplevas problematiskt.....	14
2.6 Migrationsverket är ofta den första myndighetskontakten	15
3 Uppgifter som ska lämnas till flera myndigheter	17
3.1 Folkbokföringen	18
3.2 Arbetsgivardeklaration på individnivå	18

Inledning

Utredningen har i uppdrag att undersöka hur en samordnande funktion för statliga utbetalningar från välfärdssystemen kan bidra till att öka möjligheterna att förhindra felaktiga utbetalningar, effektivisera utbetalningsprocesser och förbättra servicen till medborgarna. Enligt direktivet ska utredningen bl.a. kartlägga för- och nackdelar med ett samordnat uppgiftslämnande och redogöra för vilka ändringar i befintligt system, t.ex. regelförenklingar, som skulle vara önskvärda, analysera vilka personuppgifter som kan samordnas, samt föreslå hur personuppgifter kan lämnas och uppdateras.

Denna underlagspromemoria innehåller en översiktlig kartläggning av berörda myndigheters arbete med att förbättra servicen till enskilda samt en kartläggning av behovet av en samordnad och förklarad uppgiftslämning.

Sammanfattande iakttagelser

Myndigheterna strävar efter enkla ansökningsförfaranden och goda möjligheter för automatiska kontroller. Därför hämtar de, i möjligaste mån, in uppgifter från egna källor eller från andra myndigheter för ansökan och kontroller. Välfärdsmyndigheterna menar att de i stor utsträckning kan hämta in den information som behövs för dessa ändamål. Många av de uppgifter som enskilda behöver lämna är, enligt myndigheterna, sådana som är specifika för ansökan för en viss förmån.

Uppgiftslämnande framkommer inte som något problematiskt i de kunderundersökningar som myndigheterna regelbundet genomför. Istället lyfts andra servicefrågor såsom bemötande eller långa telefonföretal.

Vår kartläggning har visat att det finns några uppgifter som många behöver lämna till flera myndigheter, t.ex. telefonnummer, e-postadress och inkomstuppgifter.

Danmark har t.ex. en samlad hemsida där medborgare kan sköta många av sina kontakter med myndigheter samlat på ett och samma ställe. En medborgare kan på så sätt få en samlad bild av alla sina ärenden och uppgifter.

Samtidigt framkommer, i vår kartläggning, inte att uppgiftslämnandet skulle upplevas problematiskt av de flesta. Myndigheterna har informationsutbyten som förenklar för enskilda att göra rätt vid ansökan. De digitala tjänsterna utvecklas kontinuerligt och digitaliseringsgraden för många ansökningsförfaranden är mycket hög. Därför ser vi sammantaget inga skäl för en omfattande omställning mot ett samordnat uppgiftslämnande, även om det sannolikt kan finnas behov för vissa särskilda målgrupper, behov eller uppgifter.

1 Service och digitalisering är viktiga delar i förvaltningspolitiken

Arbetet med att utveckla den statliga förvaltningen bedrivs både av regeringen och av myndigheterna. Regeringen utvecklar kontinuerligt myndighetsstyrning, regelverk och myndighetsorganisationen för att den statliga förvaltningen ska ha förutsättningar att bidra till att de politiska målen med verksamheterna uppfylls. Det ställs krav på varje myndighet att ständigt vidareutveckla sin verksamhet och organisation. Myndigheterna bedriver, enskilt och i samverkan, ett omfattande utvecklingsarbete. Målet för den statliga förvaltningspolitiken är en innovativ och samverkande statsförvaltning som är rättssäker och effektiv, har väl utvecklad kvalitet, service och tillgänglighet och som därigenom bidrar till Sveriges utveckling och ett effektivt EU-arbete. I den förvaltningspolitiska propositionen har regeringen angivit att utgångspunkten för de statliga myndigheternas service ska vara en så långt som möjligt likvärdig tillgång till service för alla. Detta kan uppnås bl.a. genom ökad samverkan och bättre uppföljning samt genom en ökad användning av ny teknik.¹

Kommunerna och landstingen omfattas inte av den statliga förvaltningspolitiken. Dock finns det många beröringspunkter mellan den statliga förvaltningen och den kommunala. Statliga myndigheter, kommuner och landsting samverkar på en mängd områden. Förvaltningsgemensam utveckling kan omfatta både statliga och kommunala myndigheter vilket sker t.ex. på e-förvaltningsområdet.

¹ Proposition 2009/10:175. *Offentlig förvaltning för demokrati, delaktighet och tillväxt*, bet. 2009/10:FiU38, rskr. 2009/10:315.

Informationsutbyte är viktigt för myndigheternas arbete

Informationsutbyte mellan myndigheter är i dag en integrerad del i hur myndigheter bedriver sin verksamhet. Utvecklingen mot ett ökat informationsutbyte mellan myndigheterna har skett stegvis över åren. År 1999 fick t.ex. en särskild utredare i uppdrag att se över förutsättningarna för ett ökat utbyte av information i elektronisk form mellan vissa välfärdsmyndigheter. Syftet med ett sådant informationsutbyte angavs vara att öka servicen för den enskilde, säkerställa ett korrekt beslutsunderlag samt förebygga felaktiga utbetalningar. Utredningen kom bl.a. fram till att det finns starka skäl för ett utökat informationsutbyte. I de välfärdssystem som var föremål för utredningens arbete såg utredningen stora möjligheter till effektivitetsförbättringar genom ett ökat informationsutbyte. Utredningen menade att ett ökat informationsutbyte kunde förbättra servicen för den enskilde, stärka kontrollen av statliga medel och förhindra felaktiga utbetalningar.² År 2002 beslutade riksdagen om lagändringar för att möjliggöra ett ökat informationsutbyte mellan de allmänna försäkringskassorna, Riksförsäkringsverket, Centrala studiestödsnämnden, länsarbetsnämnderna och arbetslöshetskassorna. Syftet var, i enlighet med vad utredningen kom fram till, att öka servicen för den enskilde, säkerställa ett korrekt beslutsunderlag samt förebygga felaktiga utbetalningar.³

Sveriges målsättning är att vara bäst i världen på att använda digitaliseringens möjligheter

E-delegationen redovisade 2009 sitt betänkande *Strategi för myndigheternas arbete med e-förvaltning* som innehöll förslag som syftade till att myndigheterna skulle kunna öka sin produktivitet och effektivitet samt öka samhällets utvecklingsförmåga och innovationskraft genom e-förvaltning.⁴ I december 2012 beslutade regeringen om en strategi för en digitalt samverkande förvaltning: Med medborgaren i centrum. I strategin beskrevs regeringens målsättningar för arbetet med att förstärka myndigheternas förmåga att samverka digitalt i

² SOU 2000:97. *Rätt underlag - rätt beslut.*

³ Proposition 2000/01:129. *Ökat informationsutbyte mellan arbetslöshetsförsäkringen, socialförsäkringen och studiestödet.*

⁴ SOU 2009:86. *Strategi för myndigheternas arbete med e-förvaltning.*

förvaltningsgemensamma it-frågor. Strategin förtydligar och preciserar de mål och strategiska ställningstaganden som uttrycks i den förvaltningspolitiska propositionen och i den digitala agendan för Sverige (N2011/342/ITP). Det övergripande målet för it-politiken är att Sverige ska vara bäst i världen på att använda digitaliseringens möjligheter (prop. 2011/12:1).

2017 gavs en särskild utredare i uppdrag att förbereda och genomföra bildandet av en ny myndighet för digitalisering av den offentliga sektorn. Myndigheten för digital förvaltning inrättades 2018, bl.a. med uppgiften att samordna, utveckla, förvalta och tillhandahålla en nationell digital infrastruktur för den offentliga sektorn, samt främja användningen av denna. Det handlar t.ex. om att öka standardiseringen av hur den offentliga sektorn utbyter information för ökad effektivitet och innovation.⁵

Det ska vara enkelt att digitalt komma i kontakt med den offentliga förvaltningen

I budgetpropositionen för 2019 framgår att regeringens mål för digitaliseringen av den offentliga förvaltningen är en enklare vardag för medborgare, en öppnare förvaltning som stödjer innovation och delaktighet samt högre kvalitet och effektivitet i verksamheten (prop. 2018/19:1). Vidare har regeringen gjort bedömningen att digitalt ska vara förstahandsval i den offentliga förvaltningens verksamhet och i kontakter med privatpersoner och företag. Digitalt som förstahandsval innebär att den offentliga förvaltningen, när det är lämpligt, ska välja digitala lösningar vid utformningen av sin verksamhet. Samtidigt ska säkerheten och skyddet för den personliga integriteten säkerställas. Med det i beaktande ska det vara enkelt att digitalt komma i kontakt med det offentliga Sverige och uppgifter ska, om möjligt, bara behöva lämnas en gång. Den offentliga förvaltningen ska vara effektiv och samarbeta samt återanvända information, uppgifter och gemensamma lösningar, när det är möjligt och lämpligt.⁶

⁵ Kommittédirektiv. *Inrättande av en myndighet för digitalisering av den offentliga sektorn*, dir. 2017:117.

⁶ Proposition 2018/19:1. *Budgetproposition för 2019, Utgiftsområde 2*.

EU-initiativ för att förenkla myndighetskontakter över gränser

EU-kommissionen har föreslagit en förordning med syftet att skapa en digital portal. Förordningen innebär att kommissionen och medlemsstaterna, inom utpekade områden, ansvarar för att tillhandahålla relevant information i förhållande till de regler, rättigheter och krav som gäller inom EU och på nationell nivå. Det är upp till medlemsstaterna att bestämma var de tillhandahåller den nationella informationen digitalt, men länkarna till de relevanta webbsidorna ska levereras till ett centralt länkregister genom vilken sökning efter relevant sida ska kunna göras. Medlemsstaterna ska också enligt förslaget se till att ett utpekat antal administrativa förfaranden kan fullgöras elektroniskt, även när personer vistas, är bosatta eller etablerade i en annan medlemsstat än i sin hemstat.⁷

EU bedriver även ett storskaligt pilotprojekt kallat The Once Only Principle (TOOP). Principen innebär att en uppgift enbart ska behöva lämnas en gång och till en myndighet/instans. Projektet inriktas mot gränsöverskridande digitalt informationsutbyte av företagsinformation mellan myndigheter inom EU. Pilotprojektet har ett direkt syfte att underlätta gränsöverskridande verksamhet via digitalisering av enskilda processer, men resultatet ska även vara möjligt att vidareutveckla för hantering av digitalt informationsutbyte inom andra områden.⁸

⁷ Regeringskansliet Faktapromemoria 2016/17:FPM91. *Förordning om Digital Portal.*

⁸ www.toop.eu

2 Myndigheterna och den enskildes uppgiftslämnande

Bemötande, service, tillgänglighet, digitala tjänster och korta väntetider i telefonkö är angelägna frågor för såväl myndigheterna som den enskilde. Den som läser de statliga myndigheternas årsredovisningar får ingående beskrivningar av mätningar av förtroendet för myndigheten, servicenivåer, antal som ringt och hur många som använt myndighetens webbsida och ett ständigt ökande antal användare av digitala och automatiska tjänster. Service inbegriper ett antal olika frågor för myndigheterna, så som möjligheten att komma i kontakt med myndigheter, effektiv handläggning och tydliga beslut. En viktig del med betydelse för den enskilde är uppgiftslämnandet till myndigheterna. Frågan om uppgiftslämnande, men även mer eller mindre av de övriga servicefrågorna, har ofta en koppling till informationsutbyte mellan myndigheter.

2.1 Myndigheterna strävar efter ökad digitalisering

Statliga myndigheters digitaliseringssatsningar drivs både av effektivisering och att förenkla för den enskilde. Att ansökningar sker digitalt leder, enligt myndigheterna, till en väsentligt mer effektiv och smidig hantering, både för myndigheten och den enskilde.

Myndigheterna ser det som centralt att digitala tjänster ska vara lättanvända, individanpassade och interaktiva. Det innebär bl.a. att det ska vara enkelt att lämna korrekt och komplett information samt att den enskilde själv ska kunna utföra sina ärenden och i vissa fall även få besked direkt. De flesta myndigheterna har någon form av "Mina sidor" där den enskilde kan logga in för att göra ansökningar och följa sina ärenden. På dessa sidor kan den enskilde ofta också se

vilka uppgifter som finns registrerade om personen hos myndigheten.

I mångt och mycket har sannolikt utvecklingen med en hög användning av myndigheternas digitala tjänster inneburit en förenkling för det stora flertalet medborgare. Onekligen är det lättare att använda en digital tjänst som ger stöd och vägledning vid ansökan än att fylla i en pappersblankett. För myndigheterna sparar ett elektroniskt förfarande tid och resurser samt skapar möjligheter för automatiserade kontroller.

2.2 Lätt att göra rätt

Flera myndigheter, t.ex. Försäkringskassan, Skatteverket, Pensionsmyndigheten och CSN, arbetar för att det ska vara enkelt för den sökande att göra rätt. Bland annat innebär det att förenkla för den enskilde att lämna korrekta uppgifter och minska oavsiktliga fel. Pensionsmyndigheten t.ex. arbetar kontinuerligt med att förenkla regler, blanketter, rutiner, information och ansökningsförfaranden för att hjälpa enskilda att göra rätt.

Myndigheterna menar att digitala tjänster väsentligt ökar förutsättningarna för att hjälpa den enskilde att göra rätt. De strävar därför efter att ansökningar och kontakt med myndigheterna i första hand ska vara digital. För att underlätta ansökan hämtar myndigheterna i många fall automatiskt uppgifter från egna register eller genom informationsutbyten med andra myndigheter, t.ex. folkbokföringen. Dessa uppgifter finns sedan förifyllda och det räcker för den enskilde att bekräfta de inhämtade uppgifterna. Enligt CSN underlättar det för både myndigheten och den enskilde eftersom det är mindre risk att fel uppgifter fylls i eller att man missar att fylla i någon uppgift. Resultatet är att färre kompletteringar behöver göras. Detta förutsätter dock att ansökan sker digitalt.

I vissa fall skickar myndigheter en automatisk uppmaning till den enskilde om att söka berörd ersättning, t.ex. när det är dags att söka studiemedel från CSN. Vid beviljande av efterlevnadspension behö-

ver inte ens någon ansökan lämnas in utan Pensionsmyndigheten betalar automatiskt ut den när de fått en dödsfallsavisering från Skatteverket.¹

Vissa framför dock att det kan uppstå ett problem då enskilda tror att myndigheter har tillgång till mer information än de faktiskt har. Det kan skapa förvirring och innebära att den enskilde missar att lämna uppgifter som inte hämtats automatiskt, eller att den sökande slarvar med att kontrollera att inhämtade uppgifterna faktiskt stämmer.²

2.3 Automatiska kontroller är svårare när enskilda är bosatta utomlands

En annan viktig del för myndigheterna, som är intimt förknippad med ansökan och informationsutbyten, är att säkerställa att uppgifter som lämnas är korrekta och aktuella. Detta görs ofta genom automatiserade kontroller, t.ex. genom avstämning mot registrerade uppgifter hos en annan myndighet. När en automatisk kontroll upptäcker att något inte stämmer kan myndigheten behöva göra en manuell kontroll.

Flertalet myndigheter framför dock att det är svårare att säkerställa att uppgifter är korrekta när de rör enskilda som är bosatta utomlands. Dessa uppgifter kan sällan kontrolleras elektroniskt genom informationsutbyten. Det innebär att myndigheterna i högre utsträckning behöver förlita sig på att de uppgifter som den enskilde lämnar är korrekta. Uppgiftslämnandet för den enskilde kan då också bli mer omfattande.

Ett exempel på kontroll av enskilda som är bosatta utomlands är att Pensionsmyndigheten hämtar in levnadsintyg för personer som är bosatta utomlands. Levnadsintygen syftar, som namnet indikerar, till att kontrollera att personer är vid liv och därmed fortsatt ska få pension, men Pensionsmyndigheten använder dem även för att kontrollera var personer är bosatta. Intygen är en kontroll för att säkerställa att den enskilde fortfarande har rätt till de förmåner som tidi-

¹ Detta förutsätter dock att ett kontonummer till den efterlevande finns registrerat, antingen i Pensionsmyndighetens kontoregister eller att Försäkringskassan, som sköter Pensionsmyndighetens utbetalningar, har ett konto till vilket de betalat ut ersättning.

² Enligt diskussion med flera myndigheter 2019-03-05.

gare har beviljats. Över 70 procent av dessa levnadsintyg får myndigheten in genom elektroniskt informationsutbyte med myndigheter i andra länder. Övriga levnadsintyg hanteras genom att ett brev skickas till den enskilde med en begäran om levnadsintyg.

2.4 Informationsutbyte och förmånsspecifika uppgifter innebär att uppgiftslämnandet inte framstår som problematiskt

Vid ansökan hämtas, som nämnts flera gånger, automatiskt uppgifter från andra källor. Återstående uppgifter, sådana som den enskilde behöver lämna vid ansökan, är i många fall sådana som myndigheterna menar är specifika för respektive förmån. Myndigheterna menar således att uppgifterna antagligen inte finns att hämta hos någon annan myndighet.

Sammantaget menar myndigheterna att informationsutbyte mellan myndigheter är centralt för att kunna åstadkomma ett smidigt uppgiftslämnande för den enskilde. Informationsutbyten underlättar för såväl myndigheterna som för enskilda. För myndigheterna är informationsutbyten framför allt viktiga för en effektiv och korrekt handläggning och kontroll. För enskilda underlättar det genom att färre uppgifter behöver lämnas och att det blir lättare att göra rätt från början.

2.5 Uppgiftslämnandet verkar inte upplevas problematiskt

De flesta myndigheter genomför omfattande kundundersökningar och har relativt god kännedom om allmänhetens uppfattning om myndigheten. Enligt myndigheterna efterfrågar enskilda i huvudsak bättre service i form av handläggning och kontaktvägar snarare än att de tycker att blanketterna är krångliga att fylla i. De menar att det är vanligare att enskilda är missnöjda med sitt beslut, hur lång tid handläggningen tar, eller tycker att det är svårt att komma i kontakt med myndigheterna.³

³ Enligt uppgift bl.a. från flera myndigheter 2019-03-05, från Arbetsförmedlingen 2019-02-04 och från CSN 2019-01-30.

I dessa undersökningar ställs inte några frågor specifikt om uppgiftslämnande. Myndigheternas samlade bedömning är ändå att det i undersökningarna inte framkommer att enskilda upplever uppgiftslämnande som problematiskt, betungande eller liknande. Några myndigheter har ställt frågor som direkt eller indirekt berör uppgiftslämnande i sina kundundersökningar, men inte heller i svaren på dessa frågor framkommer synpunkter som visar på att detta skulle upplevas som problematiskt.

Problem som istället lyfts är bl.a. att den enskilde kan behöva "projektleda" sitt ärende eller förmedla information mellan myndigheter. Dock har myndigheterna inte någon tydlig bild av hur vanligt det är att enskilda har kontakt med flera olika myndigheter. I vissa fall framgår även att det kan vara otydligt vilken information som den enskilde behöver lämna för att processen ska bli så smidig som möjligt.

För att få kunskap om enskildas behov och upplevelse skulle andra metoder än myndigheternas kundundersökningar och expertis kunna användas. Till exempel lyfter OECD vikten av att identifiera och utforska behoven tillsammans med användare, snarare än att utgå från enkäter, undersökningar och vad man uppfattar vara befintlig kunskap om användarnas behov. Genom att undersöka frågan på andra sätt är det således möjligt att andra uppfattningar och bedömningar av behov skulle kunna framkomma.

Dock menar vi att detta ska vägas mot att myndigheterna sammantaget menar att det i deras undersökningar inte framkommer att uppgiftslämnande till myndigheten upplevs som ett problemområde, utan att andra servicefrågor är betydligt viktigare.

2.6 Migrationsverket är ofta den första myndighetskontakten

Migrationsverket skiljer sig i flera delar väsentligt från övriga välfärdsmyndigheter. Det beror på att Migrationsverket ofta är den första myndighetskontakten som en enskild har när denne kommer till Sverige. Om en person inte redan finns i det svenska systemet, så som folkbokföringen, är möjligheterna till inhämtning av uppgifter

mer begränsade. Det ställer en annan typ av krav på Migrationsverkets handläggning och kontroller av de uppgifter som den enskilde lämnar.

Migrationsverket framför att många uppgifter som enskilda lämnar till dem är uppgifter som andra myndigheter sedan behöver.

3 Uppgifter som ska lämnas till flera myndigheter

Gemensamt med myndigheterna har vi identifierat några uppgifter som enskilda behöver lämna till mer än en myndighet. De uppgifter vi har identifierat är:

- Telefonnummer
- E-postadress
- Bankkonto
- Post- och bostadsadress (om annan än folkbokföringsadress)
- Utlandsadress (eller möjlighet för fler att ta del av Pensionsmyndighetens levnadsintyg)
- Arbetsgivare
- Inkomstuppgifter
- Arbetad tid och frånvaro

Flera företrädare för välfärdsmyndigheterna menar att om man utgår från samma information skulle det kunna ge bättre och mer enhetliga bedömningar. Det förutsätter dock att myndigheterna behöver samma uppgifter och information samt att de definierar dessa på samma sätt. De två sistnämnda uppgifterna listade ovan, inkomstuppgifter samt arbetad tid och frånvaro, är uppgifter som flera myndigheter har behov av. Dock definieras uppgifterna olika hos de olika myndigheterna och för olika förmåner. Inkomstuppgifter kan t.ex. antingen begränsas till inkomst från förvärvsarbete, men kan även inkludera bl.a. inkomst från näringsverksamhet eller kapitalinkomst. Arbetad tid och frånvaro kan räknas på olika sätt, t.ex. räknar några myndigheter på sju dagar per vecka och andra räknar fem dagar per

vecka. För dessa uppgifter skulle det, enligt myndigheterna, krävas ett omfattande arbete med att ensa begreppen innan det skulle fylla någon funktion att samordna uppgiftslämningen. För att kunna ensa begreppen krävs lagförändringar, bl.a. kring hur rätten till olika förmåner och ersättningar ser ut, så att de definieras likadant på alla myndigheter och för alla förmåner och ersättningar.

Utöver ovanstående uppgifter finns även andra uppgifter som många myndigheter behöver, men som enskilda i dagsläget sällan behöver lämna själva eftersom myndigheterna får tillgång till dem genom informationsutbyte med andra myndigheter. Det gäller t.ex. uppgifter ur folkbokföringen.

3.1 Folkbokföringen

Folkbokföringen innehåller bl.a. information om medborgares person- eller samordningsnummer, namn, adress, medborgarskap, och civilstånd. Enligt lagen (2001:182) om behandling av personuppgifter i Skatteverkets folkbokföringsverksamhet får en myndighet ha direktåtkomst till vissa uppgifter från folkbokföringen. En myndighet får även ha direktåtkomst till andra uppgifter i databasen om myndigheten behöver uppgifterna för att fullgöra sitt uppdrag och får behandla dem.¹

Detta innebär att myndigheter i hög utsträckning kan hämta uppgifter ur folkbokföringen och därmed både kan använda dem för att presentera förifyllda uppgifter vid ansökningstillfället och för att kontrollera lämnade uppgifter.

3.2 Arbetsgivardeklaration på individnivå

Inkomstuppgifter behövs för ansökan och handläggning av många förmåner och ersättningar, vilket nämnts tidigare. Från och med 2019 är alla arbetsgivare skyldiga att lämna in arbetsgivardeklaration på individnivå till Skatteverket. Det innebär att löneutbetalningar och skatteavdrag för varje betalningsmottagare ska redovisas på månadsbasis. Alla skatteavdrag och arbetsgivaravgifter som betalas in

¹ SFS 2001:182. *Lag om behandling av personuppgifter i Skatteverkets folkbokföringsverksamhet.*

kan därmed kopplas till en specifik anställd. Uppgifterna lämnas månadsvis i en arbetsgivardeklaration i stället för årligen i en kontrolluppgift. Syftet är, enligt regeringens proposition (prop. 2016/17:58, s. 41), att minska skattefusk och skatteundandragande. I och med denna förändring får både arbetsgivare och anställda snabbare koll på att allt blir rätt. Dessutom kommer andra myndigheter, så som Försäkringskassan, Migrationsverket och Arbetsförmedlingen, kunna ta del av uppgifterna.

Dessa uppgifter borde också, i förlängningen, kunna leda till en förenkling av uppgiftslämnandet för den enskilde.

Myndigheterna är osäkra på i vilken utsträckning de kommer att kunna använda uppgifterna i arbetsgivardeklarationer på individnivå

Flera myndigheter, så som Försäkringskassan, Migrationsverket och Arbetsförmedlingen, har direktåtkomst till beskattningsdatabasen för vissa ändamål i fråga om uppgifter per betalningsmottagare och vissa andra uppgifter i en arbetsgivardeklaration. Andra myndigheter, så som CSN och Pensionsmyndigheten, har rätt att ta del av vissa uppgifter från beskattningsdatabasen.²

Flera myndigheter menar att arbetsgivardeklarationer på individnivå kommer att underlätta deras arbete. En automatisk inhämtning av uppgifter, istället för att arbetsgivare ska rekvirera, underlättar för myndigheterna, men för att de ska kunna användas fullt ut krävs att de är tillförlitliga. För att säkerställa detta menar myndigheterna att det skulle vara mer värdefullt om de kunde ta del av uppgifterna efter att Skatteverket handlagt dem, som det ser ut nu kommer myndigheterna endast kunna ta del av uppgifterna så som de lämnas in, vilket innebär att de inte kan lita på att de är korrekta.

² Proposition 2016/17:58. *Uppgifter på individnivå i arbetsgivardeklarationen*; SFS 2001:588. *Lag om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.*